ROMÁN

PAŘÍŽSKÉ BESTIE

SUSAN J. MORRIS

PŘELOŽIL • ONDŘEJ HORNÍK

Pařížské bestie

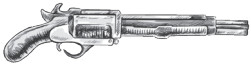

STRANGE BEASTS copyright © 2024 by Susan J. Morris
All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Ondřej Horník, 2026
Cover © Gottmi., 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7334-3 (pdf)

SUSAN J. MORRIS

PAŘÍŽSKÉ BESTIE

přeložil Ondřej Horník

FOBOS

Mámě za to, že mi četla, když jsem byla malá, a za to,
že potom četla, co jsem já sama napsala.
A tátovi, který mi ukázal, že věda a magie jsou jako sestry,
a podporoval mou lásku k příšerám.

KAPITOLA PRVNÍ

KRÁLOVSKÁ SPOLEČNOST PRO VÝZKUM ABNORMÁLNÍCH JEVŮ,
POBOČKA LONDÝN
ZÁŘÍ 1903

Podpatky Samanthy Harkerové klapaly po podlaze z leštěného mramoru, jak spěchala kolem sádrových reliéfů zachycujících různé mytické výjevy. V mihotavých stínech plynových lamp jako by se Gorgony, Fúrie a muži bojující s Mínótaurem v jeho labyrintu téměř *hýbali*.

Přestože kolem nich procházela každý den, nemohla popřít, že jí při pohledu na reliéfy pokaždé proběhne tělem záchvěv vzrušení. Ve světě plném záhad a příšer byla Sam lovkyní.

Tedy, lépe řečeno: terénní agenti Královské společnosti pro výzkum abnormálních jevů byli lovci. Sam byla spíš někdo jako Ariadna; trávila své dny obklopena knihami, odhalovala tajemství Labyrintu a vkládala svým agentům do rukou nitě, s jejichž pomocí nacházeli cestu ke svým monstrům a pak zase v pořádku zpátky domů.

Obvykle.

Znovu jí tělem proběhlo ono vzrušení, tentokrát ovšem s podtónem obav.

Uhladila si kadeře, které se navzdory veškeré snaze jejích vlásenek začaly rozbíhat do všech stran. Vypůjčené boty ji tlačily – matka měla mnohem drobnější než nohy než

Sam – a promočené sukně se jí lepily na nohy, jelikož Londýn je zkrátka Londýn, a venku tudíž bylo poměrně vlhko. Ale byl to adekvátní oděv. Poslouží svému účelu.

Pro štěstí se dotkla medailonku se svatou Brigitou, který měla pověšený na stužce kolem krku, a zvolala: „Pane Wrighte!“

Postarší gentleman se k ní ohlédl napříč mramorovým foyer. Jednou nohou už měl nakročeno na schodiště, vedoucí nahoru do soukromých kanceláří Společnosti. Pan Wright pokaždé vypadal, jako by se chystal ráno vyřídit ghúla a odpoledne ho čekalo jednání s ministry. Pečlivě zastřižený prošedivělý plnovous s širokým knírem si v ničem nezadal s vousy samotného krále Eduarda VII. Ve své dioritové ruce – zkamenělé při jednom nešťastném střetnutí s baziliškem – svíral lívanec namazaný silnou vrstvou marmelády oné hořké britské odrůdy, na kterou si Samin americký jazýček prostě ne a ne zvyknout.

Jeho pravá ruka, dosud nezkamenělá, držela kufřík – tmavou, těžkou věc, která vypadala, že by přestála i výbuch. Což vzhledem k tomu, že pan Wright byl ředitelem Královské společnosti pro výzkum abnormálních jevů, možná nebylo daleko od pravdy.

„Á, slečna Harkerová. Samantha.“ Po tváři se mu rozlil laskavý úsměv, ačkoli Sam sotva znal – jenom jí občas zadával výzkumné požadavky. Ona jeho však znala.

Když jí bylo osm, navštívil pan Wright její rodinu v Chicagu. Schoulená v kuchyňském výtahu, kde byly stěny nejtenčí, Sam tajně poslouchala, jak naléhá na jejího otce Jonathana Harkera, aby se připojil ke Společnosti. Nebo přinejmenším aby se Samanthina matka Mína uvolila stát se subjektem důkladného dlouhodobého zkoumání. Mína patřila mezi několik málo lidí, kteří se ocitli v područí monstra a vyvázli se zdravou kůží – v jejím případě tedy kromě rozčilené červené jizvy na čele, kde ji spálila posvěcená hostie, když byla v Drákulově moci.

Jonathan a Mina Harkerovi samozřejmě odmítli. Museli přece myslet na Sam a jejího bratra a Společnost nebyla zrovna prostředí, které by přálo řádné výchově. Jenže Sam byla od té chvíle jako posedlá.

„Výzkumné oddělení, druhé patro, že?“ ujistil se pan Wright, když k němu zamířila napříč foyer. „Jako byste své matce z oka vypadla.“

Sam bylo jasné, čeho tou poznámkou toužil dosáhnout, a tak se pro něj hezky začervenala. Pan Wright její matku odjakživa zbožňoval, avšak vinou jeho fixace na monstra, která se dotkla jejího života, to byla poněkud pokřivená náklonnost. Studoval na univerzitě se Saminým otcem a předtím, než se Harkerovi přestěhovali do Ameriky a narodila se jim Sam, u nich býval častým a vítaným hostem.

Sam, upřímně řečeno, při pohledu do zrcadla žádnou velkou podobnost neviděla. Jistě, pozorný člověk by nejspíš dokázal rozpoznat matčiny kulaté hnědé oči a otcovy mírně pokřivené rty. Ale jakákoli podobnost byla nepochybně silně zvýrazněna tím, že si oblékla starou tartanovou sukni a bílou halenku po matce – a přesně toho zase toužila dosáhnout *ona*. Jako třešničku na dortu dokonce zkrotila své blonďaté kadeře vzácným želvovinovým hřebenem, který jí matka před odjezdem věnovala.

Dnes totiž potřebovala všechny páky, na které mohla dosáhnout.

Pan Wright si ukousl ze svého lívance a gestem Sam naznačil, aby se k němu připojila. „Co pro vás můžu udělat, slečno Harkerová? Nemám na vás bohužel mnoho času, pod mým stolem prý chrápe *glaeštig* a trousí všude kolem mokré kozí chlupy. Ale než tam dorazíme, jsem vám plně k dispozici.“

Sam se ani neobtěžovala ptát, proč že má pan Wright v kanceláři ducha s napůl ženským a napůl kozím tělem. „Ráda bych se přihlásila na ten pařížský případ,“ vyhrkla bez váhání. „Jako terénní agentka.“

Pan Wright se zakuckal kouskem lívance. „Myslíte ty útoky bestie?“

Sam jeho překvapení rozuměla: pařížské mordy nebyly zrovna téma k snídani.

Čtyři brutální vraždy za necelé dva týdny, spáchané na rozličných, navzájem nijak nesouvisejících místech: toalety v umělecké galerii, soukromý jídelní salon, kočár na cestě kamsi a lóže v baletu. Tisk každý den informoval o nalezení nových částí obětí – tu prstu, tam kousku jater. Podivné bylo, že se nikdy nenašla jejich srdce. Sam dospěla k názoru, že je vrah pojídá.

„To je krvavá záležitost, nevhodná pro ženský jemnocit.“

„Všechny oběti jsou muži,“ ohradila se Sam a spolkla poučení o tom, jak krvavý může život žen občas být. „Všechno to byli Pařížané, a navíc značně zámožní. Vrah má svůj typ. Já jsem žena. V tomto ohledu tedy budu v Paříži stejně v bezpečí jako v ulicích Londýna.“

Zamyšlené zamručení prozradilo, že pan Wright její námitku uznává. „Ale stejně, jste přece výzkumnice, a velice nadaná. Proč byste se toho u všech všudy chtěla vzdát kvůli práci v terénu?“

Kdyby měla být upřímná, Sam se místa výzkumnice rozhodně vzdát *nechtěla*. Knihovnu zbožňovala. Připadala si tam spíš jako v chrámu než v pozemské kanceláři. Po stropních klenbách přeskakovaly fantaskní výjevy z mýtů, stěny lemovaly regály nadité knihami a mezi nimi visely v pozlacených rámech znepokojivé olejomalby královen koupajících se v krvi a bohů požírajících lidi.

Sam tam dokázala strávit celé hodiny a v mihotavém světle plynových lamp pátrat v archivech po vágních zmínkách o tom či onom, obklopena uklidňující vůní starých knih a vzpomínkami na líná letní odpoledne, která trávila ukrytá mezi tyčícími se regály.

Ale knihovna neskrývala odpovědi, které Sam potřebovala – dnes, po dvou letech, už si tím byla naprosto jistá.

„Víte, jaké to je ve výzkumném oddělení, pane Wrighte?“ zeptala se proto namísto odpovědi. „Je to jako snažit se rozluštit záhadu, když máte k dispozici jen prázdnou sklenici na víno, a jinak nic. Ani osobu, která ho vypila, ani okolnosti, za jakých to udělala. Terénní tým nám posílá stopy, ale ty nejlepší stopy prostě nelze zabalit a poslat. Musí se uvidět, uslyšet, *ucítit*. Můžu vám pomoct ten případ vyřešit, ale ne odsud.“

Jako všechny nejlepší lži to byla tak trochu pravda. Polovina úspěchu při řešení nějaké záhady spočívá v tom, že člověk ví, kde hledat. To znamená naslouchat, ale nejen tomu, co lidé říkají nahlas. Je třeba naučit se tajný jazyk pohledů a chvějících se rtů i celý rejstřík záblesků, které je možné spatřit v lidských očích. Člověk musí naslouchat, jako by na tom závisel jeho život, protože by to tak klidně mohlo být.

Terénní agenti měli spoustu zkušeností se zabíjením věcí, to jim Sam musela nechat. Ale naslouchat nijak zvlášť dobře neuměli.

To ovšem nebyl důvod, proč potřebovala, aby ji pan Wright na ten pařížský případ přidělil.

„Ucítit?“ Pan Wright se rozesmál. „Slečno Harkerová, váš zápal pro věc je chvályhodný a já už z vašich zpráv vím, že vás příroda obdařila skutečně jemnými smysly, ale nejste žádný detektiv z Baker Street. Z toho, jak někdo *voní*, se přece nemůžete nic…“

„Cítím, že máte milenku,“ přerušila ho s úsměvem a pan Wright rázem zmlkl. „Nosíte snubní prsten, ale váš oblek voní jasmínem, gardénií a divokými růžemi. To jsou vůně reprezentující romantická dostaveníčka, tajnou lásku a bolest smíšenou s potěšením. A voní docela silně, musím říct.“

Sam samozřejmě podváděla. Něčeho z toho si skutečně všimla, ale ty řeči o divokých růžích? Tak přesně by vůně nedokázal rozlišit ani bloodhound. Podrobnosti o parfému dotyčné dámy vydestilovala z šeptandy žen, které ve

Společnosti vykonávaly nudné práce – uklízely, třídily, archivovaly, vařily kávu –, aniž si jich kdy kdo všiml, jako by samy byly jen nějakým krotkým druhem duchů.

Přece jen byla výzkumnice; udělala si svůj průzkum.

„Počestné ženy," pokračovala Sam, „volí vůně jednoho tónu. A nikdy je neaplikují přímo na tělo, pouze na svoje artefakty, což znamená, že stopy, které se přenesou na ostatní, jsou velmi slabé. Vaše manželka je jistě vážená dáma, což znamená, že tento parfém patří někomu jinému. Extrakt s trojitou vůní naznačuje, že jde o mladší ženu, a konkrétní volba tónů tuto domněnku jedině podporuje. A navíc, podle toho, jak silné stopy na vás zanechala, lze soudit, že jí byla poměrně *prostoupena*…"

„To stačí," zarazil ji pan Wright s lícemi rudými studem. „Přesvědčila jste mě."

Sam sklonila hlavu. „Na moji diskrétnost se můžete spolehnout."

Pan Wright se k ní poprvé pořádně otočil a jeho pronikavé tmavé oči ji prohlédly. Sam se podařilo probudit jeho pozornost a on byl rázem jako vyměněný. Jako by předtím jen náměsíčně bloumal a teprve teď se probudil.

Přinutila se mu ten upřený pohled oplatit, ačkoli zrovna příjemné jí to nebylo.

„Tak dobrá, Harkerová," řekl nakonec. Když si uvědomila, co znamená, že ji oslovil pouze příjmením, projel Sam tělem nával vzrušení. *Prošla.* „Ale obávám se, že jsem k vám nebyl zcela upřímný. Pařížský případ již byl přidělen."

„Cože?" vyhrkla Sam překvapeně. „Komu?"

„Slečně Heleně Moriartyové."

„Lady M?" Sam se zasmušila. Jediným člověkem z londýnské pobočky slavnějším než pan Van Helsing byla všeobecně známá Lady M, nebo správněji doktorka Helena Moriartyová. Měla pověst brilantní a více než trochu děsivé osoby a dnes už pracovala výhradně samostatně. Tedy ne že by někdo chtěl pracovat s ní.

Jediná dcera nechvalně známého profesora Moriartyho. Muže, kterému Scotland Yard přezdíval Napoleon zločinu. Muže, o němž se šeptalo, že stojí za polovinou veškeré kriminální činnosti na Západě, od krádeží nevyčíslitelně cenných francouzských olejomaleb po prodej egyptských mumií na podsvětním stínovém trhu. Muže, který zhasil nejjasnější světlo Londýna – život Sherlocka Holmese.

Kriminální génius spolu s Holmesem málem pohřbil i doktora Watsona, ale statečný lékař přežil, aby podal svědectví o Moriartyho zločinech. Ten byl následně vypuzen ze svého místa na univerzitě a přinucen stáhnout se do úkrytu. Mezi lidmi se říkalo, že své stínové říši vládne dál, ale dokázat mu to nikdo nemohl. A co víc, nikdo nedokázal ani najít důkaz, že tento muž stále ještě existuje.

„Co o ní víte?" zeptal se pan Wright.

„Je terénní agentka a doktorka chemie se vzděláním z Oxfordu. Specializuje se na superkritické tekutiny, ačkoli nedávno publikovala článek o kapalinové chromatografii. A také, ehm…" Další slova Sam volila velice pečlivě. „Slyšela jsem, že je velmi chytrá."

Ve skutečnosti slyšela, že když se jednou doktorce Moriartyové nedařilo odehnat muže, který ji s urputnou vytrvalostí obtěžoval, začala se věnovat včelařství, vydestilovala vůni včelí královny a vpašovala ji dotyčnému do holicí pěny. Včely se potom kolem něj doslova rojily – nacházely si ho, kamkoli se vrtnul, protahovaly se škvírami a klíčovými dírkami, větracími otvory a komíny. Nakonec toho chlapa málem dohnaly k šílenství.

Vždyť ony jenom chtějí být kamarádi, vzkázala mu prý doktorka Moriartyová ozvěnou jeho vlastních slov. A opravdu, bodly ho jen asi dvakrát nebo třikrát.

Asi netřeba dodávat, že po takovém kousku ji ctitel už nechal na pokoji.

„Dobře. Takže je to vlastně jednoduché," řekl pan Wright rázně a podal Sam svůj úřednicky působící kufřík. Byl ještě

těžší, než očekávala, a měla co dělat, aby pod jeho vahou nezavrávorala. „Odneste tohle slečně Moriartyové. Pokud ji přesvědčíte, že vás má přizvat ke spolupráci na tomto případu, promluvím s paní Martinovou o vykrytí vašich povinností ve výzkumném oddělení. Ale pokud vás za partnerku chtít nebude, vrátíte se ihned ke své práci a už o tom nepadne ani slovo."

„Samozřejmě." Žaludek se jí svíral nervozitou a vzrušením. Nezanedbatelná část její předvídavosti předpokládala, že neuspěje. „Děkuji vám, pane Wrighte."

„K vašim službám. Vyřiďte můj pozdrav své matce," řekl pan Wright a položil ruku na kliku dveří svojí kanceláře. „Nebesa, vždyť já tu kozu cítím až sem."

Pan Wright bezpochyby očekával, že až se Sam dozví, kdo by měl být v tomto vyšetřování jejím partnerem, rychle si to rozmyslí – tím si Sam byla jistá. Bývaly doby, kdy doktorka Moriartyová nepracovala výhradně sama. Třikrát si k sobě přibrala partnera. A pokaždé se dotyčný cestou na místo činu dočkal nějakého záhadného konce. Jistě, hrůzné a záhadné konce nebyly v této práci nijak neobvyklé a doktorka Moriartyová byla pokaždé podrobena důkladnému vyšetřování a následně zproštěna veškeré viny. Ale třikrát za sebou a vzhledem k tomu, kdo byl její otec…

Mezi lidmi se začalo říkat, že je prokletá. Že pouhé vyslovení jejího příjmení stačí, aby na sebe člověk přivolal neštěstí, jako by byla postavou v některé Shakespearově hře.

Ale ať si je prokletá, nebo ne, Sam se teď rozhodně nechystala vzdát.

Doktorku Moriartyovou našla na střelnici. Kolem její štíhlé postavy v černém obleku, dlouhém béžovém kabátě a s pruhem karmínové látky pod krkem se vznášela vůně střelného prachu. V srdci monstra namalovaného na terči se tísnilo šest kruhových otvorů. To na Sam opravdu zapůsobilo: když se naposledy pokoušela střílet ona, málem zničila lampu pod stropem. Doktorka Moriartyová sklonila hlavu a začala dobíjet revolver.

„Nevím, kde je," houkla, aniž se na příchozí třeba jen podívala. „Ale jestli ho najdete, udělejte mi laskavost a dejte mu řádně do zubů."

„Kde je kdo?" nechápala Sam.

Dr. Moriartyová vzhlédla a zabodla do ní pohled ostrý jako třísky. Měla trochu křivý nos a zpod černého plstěného klobouku se jí dral oblak nezvykle krátkých zrzavých kadeří.

„Můj otec, samozřejmě," vysvětlila a přejela po Sam zkoumavým pohledem. Potom schovala revolver do pouzdra a vykročila k ní. Sam pod pronikavě čpícím střelným prachem zachytila náznak kalafuny, což ji nutilo uvažovat, jestli doktorka Moriartyová skutečně hraje na housle, nebo jestli jen její představivost příliš ovlivňují romantizované detektivní příběhy, kterým se jako malá holka oddávala. „Ale vy tu nejste kvůli němu, viďte?"

Sam se zhluboka nadechla. „Jmenuji se Samantha Harkerová. Výzkumné oddělení, druhé patro. Jsem tu kvůli pařížskému případu," objasnila a natáhla ruku s kufříkem. Doktorka Moriartyová si ho od ní vzala a Sam si nemohla nevšimnout, že ji jeho váha ani v nejmenším nepřekvapila. „Chci se k vám přidat."

„Takže vás poslal, abyste mě špehovala. Tentokrát výzkumnici, a navíc ženu, aha. Je v té hře čím dál lepší, to je mu třeba nechat." Doktorka Moriartyová se opřela zády o stěnu, jako by najednou všechno dávalo smysl. „Vám to samozřejmě ještě neřekl. Určitě se obává, že bych vám to vyčetla z očí. Ale později vám to poví, dejte na má slova."

„O tom velmi pochybuji," namítla Sam. „Podle mě si pan Wright myslel, že se při vyhlídce na práci s vámi svého plánu vzdám."

„A proč jste to neudělala?" zeptala se doktorka Moriartyová nezaměnitelně irským zpěvným přízvukem. „Určitě jste už slyšela zkazky o prokletí Lady M. Máte-li zájem, mohla bych vám jich několik převyprávět, obávám se však, že ty nejbarvitější se ke mně nikdy nedonesou. Možná tedy tu o včelách?"

„Je pravdivá?“ zeptala se Sam zvědavě.

Doktorka Moriartyová pokrčila rameny. „Záleží na tom?“

„Ne, co se mého zájmu o tento případ týče.“

„Hmm. A *co přesně* vás na tomto případu zajímá?“

Sedmdesát čtyři. Deset. Sto tři. Dvacet osm, osm, dvacet sedm. Čtyřicet čtyři, jedna, padesát šest…

„Jak ho vyřešit,“ odpověděla Sam a uložila ta čísla zpátky do truhlice ve své hlavě. O osobních důvodech jejího zájmu doktorka Moriartyová vědět nemusí. Vždyť i pro Sam to vlastně byl pouhý přízrak podezření strašící kostlivce napůl zapomenutého traumatu.

Doktorka Moriartyová se zasmála. „Touché. Nuže dobrá. Podívejme se tedy, co dokážete vyčíst z tohohle.“ Položila kufřík na zídku střeleckého stanoviště a s cvaknutím jej otevřela. Ozvalo se pšouknutí unikajících plynů a Sam v nose zaštípal puch hnijícího masa.

Poděšeně ucouvla. Zavazadlo skrývalo useknutou lidskou paži. Ležela tam jako kus masa od řezníka, zabalená v rukávu saka. Diamantový manžetový knoflíček byl potřísněný krví.

„Ach. No to je…“ *Hrozné, strašné, děsivé.* „… teda síla, že?“ řekla Sam a schovala nos do rukávu.

„Svět mimo stěny vaší knihovny je plný krve, bolesti a smrti, slečno Harkerová,“ poznamenala doktorka Moriartyová. „Pokud se nedokážete vypořádat s tímto, pak se určitě nezvládnete vypořádat s pařížským případem.“

Sam projelo zachvění při pouhé představě síly, které by bylo potřeba, kdybyste chtěli někomu utrhnout ruku v rameni. V knihovně se pravděpodobně nacházel nějaký svazek, ve kterém by si to mohla vyhledat. „Můžu být citlivá, a přesto se s věcmi umět vypořádat,“ opáčila. „Co bych to byla za člověka, kdyby mě něco takového neděsilo?“

„Vskutku, co by to bylo za člověka,“ zopakovala doktorka Moriartyová s křivým úsměvem. Sam se v mysli znovu šeptem rozezněly pověsti o Lady M. „Povězte mi tedy, co tento

důkaz prozrazuje o útočníkovi? Kromě toho, že zločin, který spáchal, byl děsivý."

Sam neochotně dala vale zkoumání výrazu doktorky Moriartyové a sklonila se nad zkrvavenou paži.

„Útočník je silný, neobvykle silný," zamumlala a doktorka Moriartyová si odfrkla. To bylo samozřejmě očividné. Sam pomalu otáčela kufříkem. Na pažní kosti se nacházely malé prohlubně, jako by se do ní útočník zahryzl, a z otevřeného konce byla vysátá všechna dřeň. Sam pocítila tiché uspokojení, že její odhad byl správný, ačkoli žaludek už se jí bouřil. „Útočník pravděpodobně část své oběti pozřel. Tady na prstu jsou otlačeniny, předpokládám, že od snubního prstenu, ale vzhledem k tomu, že tělo bylo roztrháno a diamantové knoflíčky zůstaly ve vlastnictví svého majitele, primární motivací pravděpodobně nebyla krádež."

„To je všechno?" Doktorka Moriartyová si založila ruce na prsou.

Ne, to nepochybně nemohlo být všechno. Jestli Sam nedokáže být pro vyšetřování užitečnější, nebude mít doktorka žádný důvod, aby ji k případu přizvala. Musí objevit ještě něco dalšího. Nějakou drobnost, která unikla i pronikavému postřehu doktorky Moriartyové.

Byla tu… ještě jedna věc, kterou by Sam mohla zkusit. Odvážila se na okamžik zvednout oči k doktorce Moriartyové. Ta na ni hleděla, jako by ona sama byla sama hádankou čekající na vyřešení. Kdyby ji přistihla…

Hrdlo se jí stáhlo strachem. Nesmí se nechat přistihnout. Nesmí dovolit, aby doktorka Moriartyová zjistila, kdo je. *Co* je.

Ale stejně tak ještě nemohla svou analýzu prohlásit za uzavřenou.

Než měla čas si to rozmyslet, natáhla ruku, aby utrženou paži otočila, a pevně doufala, že doktorka Moriartyová přisoudí její třes prachobyčejnému zděšení. V okamžiku, kdy se konečky jejích prstů dotkly zbytků saka, jí po zádech přeběhl

mráz. Najednou *cítila*, jak nehty škrábou o prkna podlahy, cítila zuby zakusující se do měkkých tkání na břiše. A kdesi v pozadí čísi vzlyky.

A pak ty pocity zmizely, jako by nikdy neexistovaly. Sam si uvědomila, že svírá ruku mrtvého muže, ruku s roztříštěnými a polámanými nehty, a rychle ji pustila. Doktorka Moriartyová na ni zírala s nefalšovaným zaujetím a Sam zrudla strachem a rozpaky zároveň.

„Máš zkrátka živou představivost," lhala jí matka, když byla Sam ještě dítě, pevně ji svírala v náručí a hladila po vlasech. „Jsou to jen sny, které zabloudily ven z noci. Nevšímej si jich. Důvěřuj logice. Věř pravidlům. Ta tě ochrání."

„To dítě je *příjemkyně*," naznali lékaři, když internátní škola nedokázala její stav napravit a otec se dožadoval vysvětlení.

„To znamená, že jsi náchylná k vlivu zla," pošeptal jí jedovatě Jakob Van Helsing, když byli ještě teenageři a během jednoho večírku Společnosti, kterého se museli zúčastnit se svými rodiči, se poflakovali v knihovně. Časem se měla dozvědět, že tohle si o příjemcích myslí většina lidí. „Monstra ti budou sesílat vize, stejně jako tvojí matce. Svedou tě z cesty a všichni, na kterých ti záleží, budou kvůli tomu trpět."

Což znamenalo, že kdyby nebyla opatrná a někdo by ji při přijímání vize přistihl, hrozilo by, že bude umístěna do ústavu. A vlastně by jim to nemohla mít za zlé. Vize skutečně přicházely od monster, jak bylo dobře zdokumentováno po těch událostech s transylvánským hrabětem. Kdyby pustila dovnitř nějakou špatnou, ta by ji mohla zkazit, přesně jak se to stalo, když její matka přijímala vize od Drákuly. A mohlo by to být ještě horší. Mohla by ji samotnou proměnit v monstrum, stejně jako Lucy, nebohou přítelkyni Harkerových. Mohla by ji proměnit v to, proti čemu se zavázala bojovat.

Jenže nyní Sam potřebovala předložit doktorce Moriartyové něco hodnotného a přesvědčit ji tím, ať ji vezme

s sebou. Jinak záhadu těch čísel nikdy nevyřeší. S provinilým bodnutím v prsou sklonila tvář k rukávu saka a přičichla.

A tam, pod odporným pachem hnijícího masa a ostrou, jehličnatou vůní kolínské toho mrtvého muže objevila slabounký závan soli. Bylo to znepokojující, jako zachytit vůni oceánu v temném srdci lesa. *Nepatřilo to tam.*

Po zátylku jí přeběhlo mravenčení. Její vize měla *pravdu*.

„Útočník nad svou obětí plakal," řekla pomalu. Nedokázala setřást pocit, že to je důležité, ačkoli ještě nevěděla proč.

„Aha, no jistě. Harkerová… jako Mína a Jonathan Harkerovi." Doktorka Moriartyová si ji měřila pozorným pohledem.

„Látka na zadní straně jeho paže je tužší, než by měla být," pokračovala Sam. „Ale ne vinou sražené krve. Slabě voní solí, a pokud oběť nebyla neobvykle ohebná, musel nad ní plakat vrah."

Doktorka Moriartyová se naklonila, přičichla a vykulila oči. „Máte pravdu."

„Ale co za člověka se rozpláče poté, co spáchal tak brutální vraždu?"

„To je velmi dobrá otázka," přikývla doktorka Moriartyová a zacvakla kufřík. „Tak dobrá, slečno Harkerová. Přesvědčila jste mě."

„Prosím, říkejte mi Sam," požádala Sam impulzivně.

„Pak vy mně musíte říkat Hel."

„Jako ve *Snu noci svatojánské*!"

„Je zřejmé, že si budeme rozumět," poznamenala Hel s lehkým úsměvem. „Ale teď byste si měla jít zabalit. Ráno odjíždíme do Paříže."

No, to bylo až příliš snadné, pomyslela si Sam. Lady M si nikdy nebere partnery. Co se změnilo?

Přijala jsem vizi, to se změnilo.

Když opustila střelnici, na chodbě silně páchnoucí hnojem a slámou na ni už čekal pan Wright. S nečekanou strohostí, jíž při předchozím rozhovoru Sam nezaznamenala ani špetku, jí pokynul, ať přijde blíž.

„Slečno Harkerová."

Veškeré myšlenky, které jí dosud vířily v hlavě, se vypařily, aby udělaly místo náhlému uvědomění, že mazaný plán, který panu Wrightovi ráno předestřela, mohl působit dosti výhružně a že by kvůli tomu na ni mohl být naštvaný.

Podívala se oknem do střelnice. Hel už se vrátila k tréninku a rachocení zbraně více než dostatečně přehluší jejich soukromý rozhovor.

„Pokud jde o to, co jsem řekla předtím…," začala Sam.

„Ne, ne, nic takového," mávl pan Wright rukou a Sam spadl kámen ze srdce. „Chápu to správně, že vás slečna Moriartyová přizvala ke spolupráci?"

„Ano," přikývla. „Ráno odjíždíme do Paříže."

„Výborně, výborně," reagoval pan Wright. Opakoval se více než obvykle. „Promluvím s paní Martinovou, jak jsem slíbil. A na oplátku… Společnost by ocenila, kdybyste na slečnu Moriartyovou po dobu této expedice dohlédla."

„Chcete říct, že vám na ni mám donášet?" vyhrkla Sam. Takže proto jí dovolil usilovat o účast na vyšetřování. Hel měla pravdu. Znovu se přes rameno pana Wrighta podívala do okna a Hel na ni mrkla, ačkoli ani náhodou nemohla slyšet, co si ti dva na chodbě vykládají. *Já vám to říkala*.

„Kdepak, nic tak hrubého," zakroutil pan Wright hlavou. Sam se přinutila vnímat jeho slova, ačkoli jí v mysli plápolala celá hranice otázek. „Ale slečna Moriartyová měla tři partnery na třech nesouvisejících případech a ani jeden z nich se nevrátil. A teď jste tu vy. Vždyť dokonce ani nejste terénní agentka. Takže vám pouze… navrhuji, abyste měla oči na stopkách. Pro svoje vlastní blaho."

„Lovit příšery je nebezpečný podnik," poznamenala Sam. Nebyla si tak úplně jistá, co si z toho všeho má vzít, ale připadala si zneužitá. „Věřím, že na vlastní blaho budeme muset na této cestě dbát obě, doktorka Moriartyová i já."

„Samozřejmě," přikývl pan Wright s pousmáním a jiskrou v oku. Vtiskl jí do rukou složku a Sam se nedokázala

ubránit úšklebku. Tohle nebyl personální spis – měla před sebou zprávy o vyšetřováních úmrtí Heliných předchozích partnerů.

No samozřejmě. Nakolik tady skutečně šlo o to, co Hel měla nebo neměla na svědomí, a nakolik šlo spíše o jejího otce? Ze všeho, co o ní Sam kdy četla, pochopila, že Hel je příkladná terénní agentka – během šesti měsíců vyřešila více případů než většina agentů za celý rok.

Ale na druhou stranu, její partneři *opravdu* umírali.

„Tento spis vám vše vysvětlí," dodal pan Wright. „A nyní dávejte pozor. Zamluvil jsem vám místa v hotelu, který má v každém pokoji instalovaný telefon. Provází ho pověst velmi moderního podniku, hostům prý nabízí vrcholný luxus. Mám mezi personálem své lidi, nemohou však samozřejmě být vždycky všude, takže kdybyste náhodou viděla… nebo ucítila cokoli, co nebude přesně tak, jak by mělo být, neváhejte mi to dát vědět. Bez ohledu na to, jak bezvýznamné by se to mohlo zdát."

„Děkuji vám," řekla Sam, hlavně proto, že to od ní očekával.

„Neděkujte mi. Vystavuji vás tímto všemožným nebezpečenstvím." Pan Wright ji poplácal po rameni. „Hodně štěstí, slečno Harkerová."

A jak se věci postupně komplikovaly, Sam začínala mít pocit, že štěstí bude opravdu potřebovat.

KAPITOLA DRUHÁ

KRÁLOVSKÁ SPOLEČNOST PRO VÝZKUM ABNORMÁLNÍCH JEVŮ,
POBOČKA LONDÝN

Jestliže knihovna Společnosti připomínala chrám, pak místnost sloužící coby generální štáb byla z úplně jiného světa. Sam tam dosud zavítala pouze jednou, když vypátrala vzácnou tabulku o trollech, kterou si pan Wright vyžádal pro svou expedici do odlehlého lesa v Norsku, a rychle odtud byla zase vykázána. I toho rána, kdy odjížděla do Paříže, si připadala jako vetřelec; jako by z ní místnost sama mohla vycítit knihy a odepřít jí vstup.

Těžké železné dveře byly popsány apotropaickými symboly z celého světa, stříbrná klika osazena relikvií nějakého dávno zapomenutého světce. Sam do nich zatlačila.

Přízračné světlo počínajícího úsvitu pronikalo skleněnou kupolí na záhon divokých růží, česneku, oměje a šalvěje. Vzadu za květinovou výzdobou místnosti dominoval těžký mahagonový stůl plný škrábanců, pokrytý mapami a diagramy, svitky a kalendáři, listinami jak ezoterickými, tak naprosto obyčejnými.

Stěny pokryté rudo-zlatými tapetami zdobil skutečný arzenál: kůly z jeřábového dřeva, zdobené krucifixy, šipky z hlohu namočené do všemožných jedů, nože s postříbřeným ostřím a mohutné železné řetězy. Pod nimi se tísnily lékárnické

vitríny se stovkami drobných zásuvek přetékajících exorcistickou solí, paklíči a šperháky, stříbrnými kulkami a zkrátka vším, co by terénní agent mohl potřebovat.

Zde se každý lovec Společnosti připravoval na cokoli, s čím by se mohl střetnout. A nyní byla řada na ní.

Stěží tomu dokázala uvěřit.

Když onehdy řekla doma, že chce vstoupit do Společnosti – byť za účelem výzkumu, nikoli lovu příšer –, očekávala, že na ni matka bude hrdá. Ona se však upřímně zděsila.

„Jak jsi přišla na to, že by mi udělalo radost, kdyby má dcera dávala všanc svůj život?" zareagovala Mína s natolik zdrceným výrazem, že Sam měla nutkání to rozhodnutí zase rychle hodit za hlavu.

„Ale ty jsi přece *taky* lovila příšery," namítla.

„Ach, drahoušku," vzdychla Mína a sevřela dceřiny ruce v dlaních. „Já jsem dělala, co jsem musela. Druhá možnost byla stát se monstrem. Musela jsem bojovat o svou duši. Která matka by něčemu takovému chtěla vystavit vlastní dceru?"

Sam při té vzpomínce zrudly tváře. Ach, co si jen myslela – nechat k sobě přijít vizi před nejlepší terénní agentkou Společnosti! Popravdě nejspíš měla veliké štěstí, že si tím rovnou nevysloužila cestu do blázince.

Tichounký hlas v hlavě ji ovšem šeptem ujišťoval: *Dobře to dopadlo.*

Vytáhla zásuvku jedné ze skříněk, přejela prsty po sbírce rozličných nástrojů a vybrala si dýku. Podle štítku byla ukována z drápu nemejského lva, o nichž se říkalo, že proseknou jakýkoli materiál. Nepravděpodobné, pomyslela si Sam. Čepel byla příliš dlouhá na to, aby to byl dráp jakéhokoli lva, spíš by to mohl být zub. A takový artefakt by jistě byl uložen v trezoru, a ne tady, kde by kterýkoli lovec mohl…

Otevřely se dveře. „Slečna Harkerová?"

Sam sebou leknutím trhla, dýka jí vypadla z ruky a hladce se zabodla do mramorové podlahy u její nohy jako ten

legendární meč ve skále. Sam zbledla – *asi je tedy opravdu pravá* –, a když se otočila, ocitla se tváří v tvář Jakobu Van Helsingovi.

Jediný syn váženého profesora Van Helsinga byl vysoký, měl široká ramena, hnědé vlasy úhledně zastřižené a nos rovný jak antická socha. Jeho oči žily ve stavu neustálého přimhouření, takže trochu připomínal pistolníka připraveného k přestřelce, ale Sam dobře věděla, že je zcela a nepopiratelně Holanďan.

Stále nosil ty směšné kovbojské boty, k nimž přišel během práce na případu s obřím létajícím ještěrem prohánějícím se nad Arizonským teritoriem; byly vyrobené z lesklých bronzových šupin bestie, kterou zabil. Ostruhy na nich při každém kroku cinkaly jako rolnička na kočičím obojku.

„Pane," kývla Sam a rychle přikryla z podlahy trčící rukojeť nože sukní.

Van Helsing si ji přeměřil zkoumavým pohledem. „Co tady děláte?"

„Hádám, že totéž, co vy," opáčila Sam pevným hlasem. Mám právo tu být, připomněla si, a vůbec nesejde na tom, jak se mě Van Helsing bude snažit znervóznit.

„O tom pochybuji," odfrkl si.

Když si jen pomyslím, že jsem se kdysi těšila na to, až ho zase potkám.

Jakob Van Helsing nebýval vždycky takový. Teď z něj byl zarputilý lovec bez srdce, ale jako děti společně trávili podzimní večery zkoumáním lesů kolem jejího domova, když s otcem přijel na návštěvu z Nizozemska, a pozorovali bludičky tančící mezi tmavými kmeny stromů jako modré plamínky svíček. Jakob, který se v té době stále ještě zotavoval ze záchvatu spály, jenž se mu málem stal osudným, ta přízračná světla rád kreslil, zatímco mu Sam vyprávěla jejich příběhy. Tedy do chvíle, než je přistihl Jakobův otec.

„Chcete snad zemřít?" V očích profesora Van Helsinga se vztekle blýskalo. „Stát se jednou z těch lucerniček?"

„Já myslím, že jsou pěkné," opáčil Jakob vzdorovitě a postavil se před Sam, aby ji bránil před otcovým hněvem.

„Tak ty *myslíš*." Profesor Van Helsing si odfrkl. „Jsou to příšery. Duchové odmítnutí nebem i peklem, kteří bloudí po zemi a vábí neopatrné na scestí. Vždyť víš, že Samantha je vůči jejich vlivu náchylná. Je tvou povinností ji chránit."

„Jako jsi ty ochránil Lucy?" ohradil se Jakob. Nic horšího v tu chvíli snad ani říct nemohl. Jeho otec strnul, pak se ozvalo plesknutí a Jakobova tvář zrudla. Jeho velké modré oči se zalily slzami.

Reakce Saminy matky byla svým způsobem ještě horší, ačkoli na ni ani nezvýšila hlas. „Copak tys zapomněla, že právě bludičky zavedly tvého otce do Drákulova hradu? Vždyť přece víš, jak hrozně musíš být opatrná!" Byla to ohraná písnička. Každý, kdo znal okolnosti jejího narození, byl přesvědčen o její odlišnosti mnohem dřív, než rodiče vůbec zjistili, že Sam je příjemkyně. Dívenka počatá, když byla její matka pod Drákulovým vlivem – to přece nemůže být jen tak. „Už nikdy za nimi nepůjdeš. Rozumíš?"

„Ale já…"

„Přísahej!"

A to byl konec Saminých a Jakobových společných večerů v lese. Po této události se viděli ještě několikrát, ale už to nikdy nebylo stejné.

V době, kdy se s ním coby dospívající dívka setkala na tom večírku Společnosti, jako by z něj otec vyškrábal i poslední kousky toho chlapce, kterého znala, a na jejich místo nalil sebe. Jakob už byl Van Helsing skrz naskrz.

Nyní zvedl ze zjizveného stolu seznam případů a k nim přidělených terénních agentů a překvapeně povytáhl obočí. „Posílají vás pátrat po té vraždící bestii?"

„Kdybych vás neznala, Jakobe," ušklíbla se Sam, „myslela bych si teď, že o mě máte strach."

„Neříkejte mi tak. Už nejsme děti." To bylo nepochybné. Jakob, kterého kdysi znala, by sdílel její radost, nebo by

možná dokonce zatoužil se k nim sám připojit. Tenhle pan Van Helsing se jenom zamračil. „Tady jde o něco jiného a vy to víte."

„Opravdu?" odtušila Sam s lehkostí v hlase.

Pohled, kterým ji Van Helsing obdařil, by dokázal zničit květy v celém sadu. „Opravdu si myslíte, že by vás jen tak přidělil na pátrání po bestii? Holku, co v životě nebyla v terénu a piští, když vidí blbou krysu? Nemáte na to žaludek. A mě posílají na *duendy*. Vždyť to *já* bych se měl věnovat bestiálním vraždám."

„Ta bestie nevraždí ženy," objasnila Sam a potlačila nutkání upřesnit, že jeho případ se týká *trasguů* – škodolibých skřítkovitých tvorů, kteří jsou ve skutečnosti poddruh duendů. „A navíc na to nebudu sama. Budu pracovat s doktorkou Moriartyovou."

„On vás přidělil k Lady M?" Van Helsingovy oči se zúžily do ještě tenčích škvírek. „Tím to teda moc nevylepšil. Víte, kdo to je? Co všechno má na kontě?"

„Vím, že vyřešila více případů než vy."

„Její partneři obvykle končívají mrtví," zdůraznil Van Helsing stroze.

„Je to zkrátka nebezpečná práce." Sam byla odhodlaná stát si za svým. „A doktorka Moriartyová byla zproštěna veškerých podezření."

„To ovšem znamená jenom tolik, že nebyli schopni jí cokoli dokázat." Van Helsing zavrtěl hlavou, jako kdyby Sam byla nedovtipná. A možná skutečně byla. Nedařilo se jí totiž přijít na to, kam těmi svými řečmi míří. Nejprve se tvářil, že jí nevěří, pak se zdálo, že na ni žárlí, a nyní jako by o ni měl doopravdy starost. Jestlipak on sám vlastně ví, co ve skutečnosti chce? „Vraťte se zpátky do té své knihovny, slečno Harkerová. Já už to s panem Wrightem vyřídím. Nechápu, co ho to posedlo, že…"

„Ne," řekla Sam tiše a Van Helsing se zarazil. „Už nejsme děti."

„Opravdu si myslíte, že před ní dokážete utajit, co jste zač?“ Přistoupil blíž, tak blízko, že ji v nose zaštípal horký pach kůže. „Že to nezjistí? Co přesně se podle vás stane, až budou příšery víc než jen inkoust na starém papíře? Až se zaseknete na nějaké záhadě a nedokážete odolat mámení jejich hlasů? Tajemstvím, která slibují?“

Sam v duchu proklela jejich společnou historii. Díky těm dětským hrátkám dokázal i teď v její tváři vyčíst všechny obavy, které ji svíraly. Van Helsing byl jedním z mála lidí, kteří věděli o jejím… *stavu*. Věděl, že je příjemkyně. A jí mělo být jasné, že to použije proti ní.

„Zníte jako moje matka.“ Do hlasu se jí vkradla hořkost. Nedokázala tomu zabránit.

„Mína je dobrá ženská. Měla byste ji poslouchat.“

„Být dobrá ji nezachránilo.“ Znamení na jejím čele bylo dostatečným důkazem.

„Jestli si myslíte, že budu váhat…“ Poslední slova nedodal… *vás odpravit*. Zlikvidovat stejně, jako to jeho rodiče udělali s Lucy.

Vzpomněla si, jak Van Helsing starší poučoval mladého Jakoba, že za Sam nese zodpovědnost. Že pokud Sam zemře, nebo hůř, stane se zkaženou příjemkyní, bude to jeho vina. Kdysi možná Jakobovi na jejím osudu upřímně záleželo – koneckonců bývali přátelé. Ale pan Van Helsing, který před ní stál nyní, se staral jen o svou pověst. Na to by nikdy neměla zapomenout.

„Děkuji, pane,“ odvětila Sam chladně. Na skleněné kupoli nad jejich hlavami se zatřpytily první paprsky ranního slunce. Nejvyšší čas vyrazit, kočár tu bude co nevidět. „Ale já se o sebe dokážu postarat sama. Teď mě omluvte, mám nějakou práci.“

Vyrazila z místnosti, navzdory rozechvělým nohám za ní podpatky jenom zvonily, a nechala Jakoba Van Helsinga zírat na dýku zabodnutou do mramorové podlahy.

Jedna věc se rychle vyjasnila. Hel si při konverzaci zásadně neláme hlavu s nějakými zdvořilostmi.

Naklonila se k Sam, aby přehlušila vrzání kočáru a klapot koňských kopyt, a jen tak, bez nějakých podstatných jmen a dalších okolků se zeptala: „Jak jste to zjistila?"

Sam, uražená ve jménu anglického jazyka, ze sebe dokázala vysoukat jen: „Promiňte?"

Sam si pohodlně hověla v bílých cestovních šatech z vlny a sametu, jež spolu s rukavičkami dostala od své matky. Husté blonďaté vlasy schovávala pod širokým bílým kloboukem – první věcí, kterou si koupila, když dorazila do Londýna. To vše už bylo bezpochyby prosyceno oním zvláštním parfémem cestovatelů: směsicí prachu cest, vůně čerstvě naolejované kůže a odéru zpocených koní. Na cestě byly přes osm hodin a ona se věnovala již šesté hádance v novinách, vytrvale ignorujíc vábení složky, kterou jí předal pan Wright – složky plné materiálů o Hel, jejích minulých partnerech a pravděpodobnostech, že i Sam bude brzy zavražděna.

Hel naproti tomu vypadala přesně tak, jako když se spolu setkaly naposledy. Měla na sobě černý oblek s karmínovou kravatou a přes něj dlouhý béžový kabát. Zrzavé kudrny jí v podvečerním světle elektricky jiskřily. Sam se nedokázala ubránit úvaze, zda Hel vůbec šla večer domů, nebo jestli je snad noční tvor stejně jako příšery, které lovili. Cítila se přitom trochu jako vědkyně nadpřirozena zkoumající zvyky a obydlí monster.

„Jak jste zjistila, že vrah nad tou mužovou paží plakal?" upřesnila Hel.

Aha, tohle. Sam tak trochu doufala, že se k tomu Hel už nevrátí.

Měla mít více rozumu. Věděla, co dává všanc, když vyráží do terénu s Lady M – a zdaleka nešlo jen o její holou kůži.

„Byl to vlastně jen takový pocit."

„Pocit?" S takovým vysvětlením se Hel očividně odmítala smířit.

„Neříkejte mi, že vy je nemáte," opáčila Sam zostra a Hel se zasmála.

„Dobře, neříkám."

Z toho, co Sam četla, pochopila, že chystat se na odjezd z Londýna kdysi připomínalo přípravy na válku. Pod každým mostem se skrýval troll, na každém dávném bojišti číhaly přízraky a za každou zatáčkou nějaký loupežník – většina z nichž byla rovněž pohrobky té či oné bitvy – neomaleně halekající, ať zastavíte a odevzdáte mu peníze, nebo život. Působilo to poutavě a děsivě zároveň.

Teď byla největším nebezpečím Hel. Ať si lidé špitali cokoli, podle všeho byla opravdu brilantní. A nyní se zdála odhodlaná zaměřit tuto svou brilantnost přímo a pouze na Sam. Ve stísněném kočáře nebylo kam se schovat. Téměř se o sebe navzájem třely koleny.

Cesta do Doveru jim měla zabrat celý den. Tam nastoupí na trajekt přes Lamanšský průliv do Calais a pak opět stráví téměř celý den ve vlaku do Paříže. Ještě celé dlouhé kilometry je nečekalo nic než vřes a výmoly a občasné zacvrčení lelka. A s každou uplynulou hodinou jen rostla šance, že Hel odhalí, co je Sam vlastně zač. Že není jen neuvěřitelně vnímavá. Že je *příjemkyně*.

„Každopádně vlastně ani nevíme jistě, jestli skutečně plakal vrah," poznamenala Sam ve snaze odvést konverzaci od témat, která by ji mohla dostat do ústavu. „Klidně ty slzy mohla ronit sama oběť poté, co jí byla paže odtržena."

„Nepravděpodobné," odfrkla si Hel. „Mrtví nepláčou."

„Třeba ještě nebyl mrtvý," namítla Sam.

Hel odmítavě mávla rukou. „Kdepak, byl mrtvý, to je jisté. Na paži není žádný otok, jen cákance krve na látce obleku a modřiny na kůži, kde se krev nahromadila. To vše silně naznačuje posmrtnou amputaci."

„Zdá se, že už máte ve všem jasno.“ Sam si začínala připadat poněkud zbytečná.

„Naopak. Přehlédla jsem ty slzy,“ připomněla jí Hel. „Souvisí to nějak s tím, jak jste ho chytila za ruku? Potřebujete se věcí dotýkat, aby se dostavily ty vaše *pocity*?“

Sam potlačila záchvěv obav a řekla si, že ji Hel prostě jenom tak škádlí. To přece normální lidé dělají. Naopak se třeba obvykle nedrží za ruku s useknutou paží, prsty propletené jako milenci.

„Ucítila jsem tu sůl,“ vysvětlila. Život, na to už přišla dávno, je snazší, když dovedete hladce vklouznout do příběhů, které si o vás ostatní vytvářejí – když jim je nevyvracíte a nezpochybňujete jejich názory na svět. „Mám velmi dobrý čich. Zeptejte se na to někdy pana Wrighta.“

Hel přelétla pohledem Saminu tvář. „Je vám to moje vyptávání nepříjemné?“

„Ne,“ řekla Sam okamžitě. Ale pěsti přitom zatínala tak silně, až měla pocit, že se jí každou chvíli začnou vylamovat nehty. „Ano. Prosím. Můžeme mluvit o něčem jiném?“

„Dobrá,“ řekla Hel a všechny otázky, které snad ještě měla, schovala pod jazyk. Sam jí za to byla absurdně vděčná. „Povězte mi, co víte o bestii z Gévaudanu?“

Sam ožila. O tomto tématu měla načteno. „Bestie z Gévaudanu pustošila francouzský venkov před sto lety. Zabila možná až sto třináct lidí, než ji konečně místní lovec skolil stříbrnou kulkou.“ Na chvíli zaváhala a pak dodala: „Povaha bestie je neznámá. Úspěch stříbrné kulky naznačuje, že šlo o vlkodlaka. Ale jestli to ve skutečnosti byla smečka vlků, nějaká obludná příšera, nebo vlkodlak, zůstává nejasné.“

„Ne že by nám to zabránilo je vyhubit,“ poznamenala Hel.

Strach z lunárních lykantropů se po tomto neštěstí šířil jako lesní požár po celém kontinentu a následně i po celém světě – lovci odkládali své kulovnice, jež jim stačily na jeleny, a pořizovali si brokovnice, tavili mince na broky a za úplňku stopovali vlkodlaky.

„A podle vás tohle nějak souvisí s pařížským případem?“ navázala Sam.

„Noviny si to zřejmě myslí.“ Hel jí ukázala titulek ranního vydání *Le Petit Parisien*, kde stálo: Le retour de la Bête du Gévaudan. Návrat bestie z Gévaudanu.

„Ale profil obětí je úplně jiný,“ namítla Sam. „Tenkrát ta bestie napadala ženy a děti a osamělé cestovatele, vždy za hranicemi města. V tomto případě se vrah zaměřuje výhradně na dospělé muže.“

„Bohaté dospělé muže,“ doplnila Hel suše. „Na hladového vlka má opravdu velice vytříbený vkus.“

I vlkodlak by ale mohl být vybíravý, pomyslela si Sam. Navíc by si dokázal *otevřít dveře*. Jenže poslední známý vlkodlak byl zabit, vycpán a vystaven v tehdy zbrusu novém Muzeu přírodní historie v New Yorku před třiceti lety, deset let předtím, než se Sam vůbec narodila.

Pokud ovšem nějakého nepřehlédli.

Sam překvapeně zvedla pohled k Hel, která ji sledovala s křivým úsměvem. „Vy myslíte… žijící vlkodlak?“

Nic ještě nebylo jisté, ale jen z možnosti studovat živého lykantropa – i když měl řečený vlkodlak poněkud vražedné choutky – jí po zádech přeběhlo vzrušené mrazení. Na okamžik zapomněla být vůči Hel ostražitá.

„Myslíte si…“

Kočár prudce zastavil a Sam i Hel setrvačností přepadly dopředu právě ve chvíli, kdy se přesně v místě, kde se ještě před chvílí nacházela Samina hlava, roztříštilo okénko. Zatímco Sam potřesením hlavy odháněla vlasy z obličeje, cinkaly kolem ní padající střepy. Z rozbitého okénka se stahovala šlachovitá paže s mramorovanou zelenou kůží a ve znetvořené dlani svírala její milovaný londýnský klobouk.

Sam vyděšeně vykřikla. Paži v otvoru totiž vystřídalo krví podlité žluté oko, zakroužilo po vnitřku kočáru a usadilo se na Sam.

Odplazila se v náhle klaustrofobickém prostoru kočáru, jak nejdál to šlo.

Ďasovec.

Ale to je přece hloupost. Ďasovci jsou obojživelní predátoři útočící ze zálohy, obyvatelé jezer, řek a bažin. V prašném vřesovišti na jihu ostrova by nikdy nepřežil. Rozhodně ne bez cizí pomoci. Ale kdo…

Hel vytáhla revolver. Saminy oči utkvěly na lesklé hlavni.

Ach, Hel.

KAPITOLA TŘETÍ

NA CESTĚ DO DOVERU,

ANGLIE

Při pohledu do hlavně Heliny pistole si Sam uvědomila dvě věci.

Zaprvé, na ďasovce kulky neplatí.

Zadruhé, což znamená, že tu zbraň má Hel kvůli Sam.

Ach, jak jen mohla být tak hloupá.

„Nehýbejte se."

Hel natáhla kohoutek a Sam ucítila srdce až v krku.

Tři předchozí Helini partneři zemřeli. *Tři.* Každý z nich za záhadných okolností, každý z nich na cestě k případu, přesně jako teď Sam. Myslela si snad, že je výjimečná? Že je s Hel váže nějaké zvláštní pouto? Pan Wright se ji pokusil varovat.

Než Hel stačila vystřelit, ozvalo se prásknutí biče. Koně vyděšeně zaržáli a kočí zaklel. Kočár se nepohnul, příšera ano. Ďasovec vrhl na Sam rychlý zelený pilovitý úsměv a zmizel z dohledu.

Sam si nemohla dovolit ztrácet čas přemýšlením. Využila příležitosti, že Helinu pozornost upoutalo dění v přední části kočáru, vrhla se na ni a sevřela ji v náručí. Revolver se zařinčením dopadl na podlahu kočáru a vystřelil. Ve špinavých prknech se objevila očouzená díra.

„Pusťte mě!“ Hel se ji pokusila odstrčit, ale Sam ji držela pevně. Nehodlala se jen tak vzdát a zemřít.

„A usnadnit vám to?“ Celá se otřásla, když jedno z koňských zaržání náhle přeťal vlhký trhavý zvuk.

Musí odsud co nejrychleji zmizet.

„Co tím chcete…?“ vydechla Hel. „Já se vás nesnažím zabít, jasné? Kdybych chtěla, už byste byla dávno mrtvá.“

Sam pozvedla hlavu, chvíli pátravě hleděla do Heliných očí, až si konečně uvědomila, že jí věří. Nebesa ať jí pomáhají, ale ona jí opravdu věří! Jenže to také znamenalo, že ani Hel neví všechno, a takové pomyšlení bylo stejně uklidňující jako znepokojivé.

„Je to ďasovec,“ vyhrkla Sam a uvolnila své objetí. Hel se okamžitě sklonila pro revolver. „Vodní strašidlo. Kulky proti němu nic nezmůžou.“

Hel ni vrhla ostrý pohled. „To není možné. Ďasovci se nikdy nevydávají tak daleko od svých jezer a řek na severu. A jeho kůže je suchá jako troud. Určitě je to spíš nějaký druh zlobra.“

Další koňské řehtání rázem utichlo. Pomalu jim docházeli koně.

Sam rychle vytáhla váček s kamennou solí, který schovávala v sukních pro případ setkání s duchy.

Ďasovci podobně jako žáby dýchají pokožkou, když jsou ve vodě, a ústy, jakmile vylezou na souš. Ale tato přizpůsobivost má svoji cenu. Sůl v malých dávkách ďasovci spálí kůži a ve větším množství ho smrtelně dehydratuje – zhroutí se jako žába zaklíněná na slunci, ztuhne a zkožnatí.

Za normálních okolností by malý váček soli, který Sam vytáhla, ďasovce dokázal leda tak podráždit. Jenže tenhle jedinec už byl vyprahlý – *suchý jako troud* – a krev, kterou teď hltal, aby uhasil žízeň, byla sama o sobě slaná. Jako když trosečník začne lokat mořskou vodu, jelikož je příliš zoufalý, než aby si vzpomněl, proč je to hrozný nápad. Až na to, že nyní měla ta voda příchuť vraždy.

Mělo by stačit jen trochu, aby ho to dorazilo. Tedy za předpokladu, že se jim podaří nějak zařídit, aby sůl na jeho pokožku přilnula, jinak se z útoku rychle oklepe. A Sam si musela přiznat, že na této frontě zatím žádný nápad nemá.

Venku zařičel a zmlkl další kůň. Roztřesenýma rukama podala sáček se solí Hel. „Věřte mi."

Jedno z Heliných obočí vyskočilo vzhůru, jako by říkalo: *Vážně?*

Sam zrudly tváře. Zřetelně si uvědomovala, že žádá o důvěru ženu, kterou právě obvinila z pokusu o vraždu. Ale ať už měla Hel pro Sam nachystaná jakákoli slova, její odpověď přerušil mlaskavý zvuk, jak vozkova hlava narazila do okna kočáru, sklouzla po skle a zmizela z dohledu. Prošedivělé vlasy měl slepené krví, husté obočí nevěřícně vyklenuté.

Ďasovec si držel bezhlavé tělo kočího nad tlamou jako pomeranč a *vymačkával* ho. Hrdlo příšery energicky pracovalo, zatímco z muže vytékala krev v množství, které jako by chtělo světu připomenout, že lidé jsou z šedesáti procent voda. Sam musela odvrátit zrak, z toho pohledu se jí zvedal žaludek.

Docházel jim čas.

„Tak dobře." Hel jí vytrhla z ruky váček se solí a otevřela dvířka kočáru. „Nějak ho zatím rozptylte."

„Moment! Co máte v plánu?" vykřikla Sam, ale Hel už byla tatam.

I přikrčený v kolenou byl ďasovec vysoký jako jejich kočár. Jeho tělo tvořily svazky svalů a šlach silných a pevných jako lodní lana a žabí kůže se mu leskla čerstvou krví. Když odhodil vozkovo bezhlavé tělo stranou jako prázdnou lahev, Sam sebou trhla a rychle se schovala zpátky do kočáru. Ďasovec zvedl nos do vzduchu a začal vydávat podivné, sípavé trylkování. *Uh-ehe-ehe-eheehe-ehe. Uh-ehe-ehe-ehe-ehe-ehe.*

Zpočátku znělo jaksi vzdáleně, trochu připomínalo cvrčení lelků na vřesovišti. A potom, jako by ďasovec čenichal přímo za dvířky. Sam uslyšela, jak jeho nos pracuje, jak větří

Hel. Musí hned něco udělat, než ji najde – rozptýlit ho, přitáhnout jeho pozornost zpátky k sobě. Pokud to neudělá, Helin plán selže a strašidlo s nimi udělá krátký proces.

Nohy měla ochablé jako svlečené punčochy. Tenhle jev znala z knih – když tělo dojde k názoru, že zemřete, pokusí se vám pomoct. *Pšššt, neboj se. Brzy bude po všem. Ani to neucítíš.* Když o tom tehdy četla, připadalo jí to uklidňující.

Teď to uklidňující rozhodně nebylo. Jak si kdy mohla myslet, že dokáže přežít v terénu? Je přece výzkumnice, proboha! Její bicepsy jsou čistě teoretické a nejhorší zranění v životě utrpěla, když se onehdy řízla o papír. Ani jedno z toho není vhodná příprava na boj s nestvůrami. I její tělo si myslí, že zemře. A navíc si Hel vzala její sůl.

Sam zavřela oči, mezi řasami se jí prodíraly slzy.

Tohle nestačí, pomyslela si. Já na to nestačím.

Jakou diverzi by vůbec mohla vytvořit, pomineme-li prchavé rozptýlení spočívající v tom, že zemře…

Ale ne, počkat, nepomíjejme to. Vždyť to je ono, že? Tady máme potřebné rozptýlení.

Jako když kulík odvádí hada od hnízda s mláďaty, Samina potenciální smrt by k sobě strhla ďasovcovu pozornost mnohem lépe než cokoli dalšího, co by snad dokázala vymyslet.

Náročné bude jen zařídit, aby zůstala pouze *potenciální*.

Sam rychle vyhlédla ven. Spatřila petrolejovou lucernu, díky čemuž jí v mysli vytanuly výzkumné zprávy o Emmě Livryové a Mary Wildeové, které dostala za úkol zpracovat. Sam byla přesvědčená, že se ty ženy rozhodně nevznítily spontánně, ať si tento jev při obraně svých knih Charles Dickens hájil se sebevětší vervou.

Mnohem pravděpodobnější bylo, že strůjci zkázy těchto žen se staly jejich velice módní a velice hořlavé šaty.

Sam se vzadu v hlavě zrodil plán.

Právě včas.

Když otevřela dvířka kočáru, protáhla se oknem ďasovcova paže a zašmátrala po ní prsty s tlustými, zažloutlými drápy.

Sam rychle sebrala hrst střepů z rozbitého okna a hodila je ďasovcovi do očí.

Získala tím jen chviličku, ale víc ani nepotřebovala. Ďasovec ucukl a Sam se vyškrábala protějšími dvířky ven. Vyrazila podél kočáru a pomocí zubů a nehtů a následně malého nožíku, na který málem zapomněla, trhala pruhy látky ze spodničky matčiných šatů. Když běžela kolem, sebrala z kočáru petrolejovou lucernu; pod nohama jí křupaly střepy.

Ďasovec na ni upíral krví podlité oči, belhal se kolem protější strany kočáru a vydával přitom ten hrozný zvuk. *Uh-ehe-ehe-ehe-ehe-ehe.* Sam musela napnout každičkou šlachu vůle, kterou měla v těle, aby neposlechla naléhání svého srdce a prostě nezdrhla, zatímco kolem sebe zoufale budovala hnízdo z cárů spodničky.

Pak démon rozevřel čelist – tak blízko, že Sam ucítila měďnatý, hnilobný pach jeho dechu – a máchl rukou dost velkou na to, aby jí rozmáčkl hlavu jako vejce. Sam zaťala zuby a rozbila lucernu.

Účinek se dostavil okamžitě. Sklo se roztříštilo a hořlavá látka rozložená do kruhu rychle vzplála. Čelo jí smáčel pot, jenž vzápětí hned zase usychal. Ďasovec zaječel a přitáhl si chřadnoucí ruku k tělu. Kolem Sam tančil ohnivý kruh.

Bylo to nepříjemně podobné upálení na hranici – osudu, který by Sam klidně mohl potkat, kdyby se byla narodila o sto let dříve. Přesto se rozplakala úlevou; stejně jako pot se jí i slzy rychle vypařovaly z tváří. Na požehnaný okamžik byla v bezpečí.

Hel, ať už se chystáte udělat cokoli, udělejte to teď, pomyslela si. Nechtěla si ani představovat, co by se s ní mohlo stát, jestli to ta ženská už udělala – jestli Sam nechala napospas osudu, aby se stala jen další záhadnou smrtí na jejím seznamu, pravděpodobně zařazenou do kolonky SPONTÁNNÍ VZNÍCENÍ.

Ďasovec obcházel plamenný kruh a kožený vak na jeho krku pulzoval tím strašlivým zvukem. *Uh-ehe-ehe-ehe-ehe-ehe.*

Pak téměř zamyšleně zvedl ze země půlku koně, jako by utrhl sedmikrásku na zahradě, a instinktivně ji zmáčkl, ačkoli byla už dávno vyždímaná dosucha.

„Co to děláš? Ne, polož to. Přestaň. Podívej se na mě!“ křičela Sam a zuřivě mávala rukama, aby ho rozptýlila. Ale uvězněná ve svém ohnivém kruhu mohla jen sledovat, jak démon hází koňský zadek na hořící spodničku.

Bez kyslíku oheň pod koňskou mršinou zasyčel a zhasl a ďasovcova tvář se roztáhla v pilovitém úsměvu. Sam se otočila k útěku, ale za ní oheň stále zuřil a její šaty byly vysoce hořlavé. Znovu pomyslela na Emmu Livryovou – zemřela dřív, než mohla být uhašena. Sam zahyne, lapená v pasti vlastní mazaností.

Proč v ohnivém kruhu neuvěznila ďasovce? Nebo ho prostě nezapálila?

Pan Wright měl pravdu. Jako terénní agentka je vážně mizerná.

Ďasovec po ní hmátl.

Sam vykřikla a zakryla si tvář rukama.

Prásk!

Pootevřela oči. Ďasovcovy drápy ji těsně minuly. Skrz kouřovou clonu sledovala, jak pod ním povolila noha. Z kráteru v podkolenní jamce se mu řinul žabinec.

Hel znovu natáhla vozkovu brokovnici. Nebojácně kráčela k nestvůře a chystala se vypálit další ránu.

Sam na ni chtěla křiknout, že kulky jsou k ničemu. Při dostatečné hydrataci dokázalo ďasovcovo žabincové maso znovu a znovu rychle srůstat. Ale vyšlo z ní jen zasípání – plameny jí kradly i vzduch z plic. Bylo jí jasné, že jestli se odtamtud brzy nedostane, jednoduše jen vyměnila jednu smrt za jinou.

Ďasovec vztekle zavyl a pokusil se Hel popadnout do spárů, ale ona obratně uhnula, a než démon znovu našel rovnováhu, střelila ho zezadu do druhé nohy. *Buch!* Ďasovec zakňučel a tvrdě padl na kolena, jako by se modlil.

Sam konečně rozpoznala brilantnost toho, co Hel udělala.

Ona totiž nestřílela broky. Střílela sůl.

Ďasovcovy rány se nehojily. Žabinec se kolem krystalů soli srážel a sypal se na zem jako rýže z pytlíku. A pak se vší tou solí, ohněm a krví dehydrovaný ďasovec na kolenou krátce zakymácel a omdlel. Hel odhodila brokovnici.

„Vy jste se vrátila." Sam se přes zuhelnatělé zbytky koně vydrápala z ohnivého kruhu. „Už jsem si začínala myslet, že jste mě nechala napospas…"

Hel se k ní otočila a křivě se usmála. „Tak tady jsi."

Potom vytáhla revolver a vystřelila.

Sam sebou trhla, když jí kulka prolétla kolem ucha. Pomalu se otočila a spatřila jakéhosi muže, jak se válí ve vřesu, drží se za lýtko a křičí, zatímco jeho kumpáni – šest dalších, všichni po zuby ozbrojení – prchají do všech směrů.

Hel zastrčila revolver do pouzdra a rázně přistoupila k muži zhroucenému v podrostu.

„Ty mrcho!" zavrčel chlap.

„Sam, přineste mi lékařské vybavení, buďte tak laskavá," požádala Hel, aniž z něj spustila oči. „Ten pán byl postřelen."

„Ano… samozřejmě." Teprve když se Sam vracela od kočáru s malou černou brašnu první pomoci, uviděla něco, čeho si předtím nevšimla. Rýhy na ďasovcových zádech. Stopy kolem krku a kotníků, nejspíš od ostnatého obojku a pout. Spálené maso na zádech; vlastnický cejch s podobiznou barghesta, obludného černého psa.

A zachvěla se vztekem, když to všechno najednou zapadlo do sebe.

Ďasovec tak daleko od jezer a řek na severu… Loupežníci, kteří mu ten cejch vypálili, ho nepochybně koupili na stínovém trhu. Vzhledem k tomu, jak je vyděsila žena, která ho zabila, by se nejspíš sami na lov neodvážili.

Jak o tom Sam přemýšlela, vzpomněla si, že zaslechla nějaké povídačky, že profesor Moriarty prodává příšery za nejvyšší nabídku.

Lupiči nejspíš ďasovce drželi v řetězech a na obojku a bili ho, když se vzpouzel. Udržovali ho tak zoufale dehydrovaného, že když ho pustili z klece, stačilo jen ukázat správným směrem a on zaútočil, zabíjel koně i lidi, nedbal na sůl v krvi svých obětí, jen aby svlažil svou vyprahlou kůži. A oni pak mohli v klidu posbírat náhle osiřelé poklady.

Krutost lidí umí být mnohem horší než krutost skutečných nestvůr. Ďasovec aspoň měl důvod chovat se tak, jak se choval. Podobně jako když si krokodýl odtáhne s sebou do řeky nejslabšího pakoně ze stáda, i ďasovec potřebuje maso, aby přežil. Lidé jsou jeho přirozenou kořistí. Ale ti chlapi, kteří tohle ďasovci provedli, koupili ho na stínovém trhu, odvlekli ho z jeho domova, mučili ho, nutili ho vraždit pocestné jen proto, aby uhasil svou strašlivou žízeň… Ti neměli vůbec žádný důvod kromě zla v srdcích.

Když Sam podávala Hel lékařskou brašnu, mračila se na zraněného loupežníka tak zuřivě, že se viditelně zachvěl.

„Proč jste na nás zaútočili?“ zeptala se, zatímco mu Hel rozřezávala kalhoty kolem rány.

„Nejseš padlá na hlavu?“ řekl muž. „To ďasovec na vás zaútočil, ne… *auvajs!*“

Hel si vzala od Sam podávanou pinzetu, zabořila ji do moře jeho masa a jala se lovit kulku.

„Být tebou, odpovím jí na otázku,“ poradila mu, když přestal křičet.

„Dobře, dobře!“ zalapal po dechu. Košili měl promáčenou potem. „Doneslo se nám, že tudyma pojedou dvě bohatý, ehm… dámy. Velký kufry, žádný chlapi. Vypadalo to jako snadná šichta, jasně že jsme to vzali.“

„Tak snadná, jo?“ opáčila Sam kysele a Hel jí věnovala pobavený pohled. Kulka s cinknutím dopadla do misky.

„Ne!“ vzdychl muž nešťastně a pak vykřikl, když Hel nalila na ránu jód.

„Udělej svým druhům laskavost,“ řekla Hel, zatímco ho zkušeně obvazovala, „a dej jim vědět, že tomu, kdo vám

o téhle *šichtě* řekl, by už nikdy neměli věřit ani nos mezi očima. Je to jasné?“

„Ano, madam,“ vysoukal ze sebe loupežník.

„Výborně. A teď zmiz.“

Sam zamračeně sledovala, jak se belhá pryč za svými „druhy“, ale k jejímu překvapení se o nic nepokusil.

„Takže přece jenom umíte vycenit zuby,“ poznamenala Hel. „Už jsem si začínala myslet, že se hodláte ucházet o svatořečení.“

„Ti chlapi zotročili a mučili toho nebohého ďasovce a pak ho poslali, aby nás zavraždil!“ zdůraznila Sam. „Myslím, že kousavost byla zcela namístě.“

„Většina mužů by to nepochybně vnímala jinak,“ uchechtla se Hel.

„Stalo se ostatním něco podobného?“ vyhrkla Sam. „Myslím vašim partnerům. Těm přede mnou.“

Snaží se mě někdo zabít?

„Nejmoudřejší asi bude předpokládat, že ano,“ přikývla Hel. „Ale proč se ptáte mě? Pan Wright vám na mě dal složku, že? Netvrďte mi, že nedal, dělá to vždycky. V ní byste měla nalézt všechny odpovědi.“

„Nečetla jsem ji,“ opáčila Sam a Hel se vůbec poprvé od chvíle, kdy se spolu seznámily, zatvářila překvapeně. Upřímně řečeno, Sam si připadala maličko uražená. „Máme být parťačky, Hel. Kdybych si tu složku přečetla, uznala bych tím, že můžete být vinná. Nebo přinejmenším že jsem ochotná tomu věřit. To by byl dost mizerný začátek spolupráce.“

„Říká žena, která mě v kočáře napadla a obvinila z pokusu o vraždu,“ odtušila Hel s úšklebkem.

„Jak jsem mohla vědět, že legendární Lady M nedokáže identifikovat obyčejného ďasovce?“ odsekla Sam. „Myslela jsem, že tu zbraň použijete proti mně.“ Tváře jí z břitkosti těch slov znovu hořely, ale Hel se jen zasmála.

„Když to podáte takhle, zní to docela logicky,“ přikývla. „Takže mu nevěříte? Panu Wrightovi?“

„Mám v úmyslu dělat si na podobné záležitosti vlastní názor," opáčila Sam rozhodně. Krátce zaváhala, ale pak sebrala odvahu a tiše se zeptala: „Myslíte, že to byli muži vašeho otce?"

Pokud své partnery nezabíjela sama Hel, možná zkrátka jen padli za oběť zvrácené válce, kterou proti ní vedl její vlastní otec.

Hel mlčela dost dlouho na to, aby Sam došla k závěru, že už jí neodpoví. Že prostě přestane mluvit, v tichosti dojedou do Paříže a ty vraždy nějak vyřeší pomocí gest a významných pohledů.

Potom si Hel povzdechla.

„Musíte pochopit," řekla tiše, jako by je okolní stíny mohly odposlouchávat, „že člověk jako můj otec nemá *svoje muže*. Někomu zkrátka šeptem sdělí nějakou informaci, zatlačí na něčí mrzké pudy… Je jako prst na kostce domina, jehož účinky se šíří v netušených vzorcích. On nenařizuje útoky, jen manipuluje okolnostmi tak, aby k útokům docházelo, aniž si on kdy zašpiní ruce."

„Takže… ti chlapi," přemýšlela Sam nahlas, „kdyby pracovali pro vašeho otce, ani by o tom nevěděli?"

„Samozřejmě že ne. Jinak by jim musel zaplatit," pousmála se Hel. „A co je horší, mohli by zanechat stopy vedoucí zpátky k němu."

„Jenomže když jim neplatí, tak přece nemůže vědět, jestli nezabijí i vás."

„To nemůže." Hel nezaujatě pokrčila rameny. „Jak pořád všem říkám, nejsme si zrovna blízcí."

„Ale jste jeho dcera!" vybuchla Sam. „I když jste na kordy, určitě nechce, abyste zemřela."

„Dcera, která nedokáže přežít útok polomrtvého ďasovce, není jeho dcera," řekla Hel. „Můj otec klade velký důraz na užitečnost. Měla bych být vděčná za tolik příležitostí dokázat tu svou."

„Hel…" Sam ohromeně zakroutila hlavou. „To mě mrzí."

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Pařížské bestie.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.